

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11Co/121/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5112233783
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5112233783.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Malíkovej a členov senátu JUDr. Romana Tichého a JUDr. Adriany Gallovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpenému Ministerstvom spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 14C/263/2012-90 zo dňa 18. decembra 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh navrhovateľa na zaplatenie majetkovej škody vo výške 125,- eur a na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 660,- eur zamietol, odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Návrh navrhovateľa posudzoval v zmysle ust. § 3 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, 2, § 16 ods. 1, 4, § 17 ods. 1, 2, § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, účinného do 31.12.2012.

Okresný súd vo svojom odôvodnení konštatoval, že všeobecný súd nie je oprávnený preskúmať konanie súdu, ale len ak sú prietahy konštatované oprávneným subjektom (§ 55 a § 56 zákona č. 757/2004 Z. z., § 64 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z., ust. § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení pred a po 31.12.2012, § 116 zákona č. 385/2000 Z. z., § 49 zákona č. 38/1993 Z. z.), všeobecný súd môže rozhodnúť za splnenia zákonom predpokladanej hypotézy právnej normy o priznaní náhrady škody a o výške škody. Okresný súd pritom nezistil, že by konanie pred exekučným súdom bolo aj predmetom konania o sťažnosti podľa § 64 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z., podľa ust. § 49 zákona č. 38/1993 Z. z., alebo že by existencia prietahov bola inak konštatovaná. Navyše s poukazom na opis rozhodných skutočností v návrhu navrhovateľa, navrhovateľ konštatuje len dĺžku konania, avšak vôbec neakcentuje na povinnosti súdu, ktorý mal vydať poverenie na vykonanie exekúcie na základe rozsudku rozhodcovského súdu a ktorý musel aj preveriť skutočnosti, či takéto rozhodnutie je vykonateľné, či bolo daná právomoc rozhodcovského súdu a pod.

Ďalej prvostupňový súd poukázal na to, že v exekučnom konaní je však zo zákona oprávnený a povinný preskúmať rozhodcovský rozsudok z hľadísk, ktoré sú vymedzené v ustanovení § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.9.20011, sp. zn. 3MCdo 11/2010). Pri aplikácii ustanovenia § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, v zmysle ktorého ustanovenia exekučný súd je oprávnený posudzovať rozhodcovský rozsudok tak, ako keby právoplatný

nebol a dáva mu právo posudzovať ho z hľadísk uvedených v ustanovení § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré je výnimkou z materiálnej stránky právoplatnosti rozhodcovského rozsudku. Tento v sebe zahŕňa prieskumný inštitút a umožňuje exekučnému súdu zastaviť exekučné konanie ohľadom nároku priznaného rozhodcovským rozsudkom, ak tento vykazuje niektorú z väd uvedenú v citovanom ustanovení. Exekučný súd v rámci predmetného exekučného konania takto postupoval v súlade so zákonom. Oprávnenosť takého skúmania exekučného súdu vyplýva aj z rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie vo veci C 40/08 Asturcom Telecomunicaciones SL proti Cristina Rodríguez Nogueira, podľa ktorého smernicu 93/13 treba vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje o návrhu na nútený výkon právoplatného rozhodcovského nálezu vydaného bez účasti spotrebiteľa, musí, pokiaľ má na tento účel k dispozícii nevyhnutné informácie o právnom a skutkovom stave, aj bez návrhu posúdiť neprimeranosť rozhodcovskej doložky obsiahnutej v zmluve uzatvorenej predávajúcim alebo poskytovateľom so spotrebiteľom, ak je podľa vnútroštátnych procesných pravidiel možné vykonať takéto posúdenie v rámci obdobných konaní na základe vnútroštátneho práva. Ak ide o neprimeranú doložku, prináleží tomuto súdu vyvodiť všetky dôsledky, ktoré z toho vyplývajú podľa vnútroštátneho práva, aby sa uistil, že tento spotrebiteľ nebude uvedenou doložkou viazaný.

Podľa okresného súdu, v rozhodnom čase bolo účinné vyššie citované ust. § 44 ods. 2 EP. Pokiaľ ide o v zákone stanovenú lehotu 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie od doručenia žiadosti súdneho exekútora na jeho vydanie, súd konštatuje, že z citovaného ust. § 44 ods. 2 EP vyplýva, že zákon upravuje túto lehotu vo všeobecnosti pre prípad, že exekučný súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Táto lehota však výslovne v zmysle zákona neplatí ani v prípade, ak súd síce nezistí uvedené rozpory, ak ide o exekučný titul podľa citovaného ust. § 41 ods. 2 písm. d) EP, t. j. ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovských komisií a zmier nimi schválený. Zmyslom tejto právnej úpravy je konštituovať výnimku z dôvodu potreby preverenia prípadnej existencie dôvodov neprípustnosti exekúcie. Navrhovateľ v návrhu poukazoval na to, že citované ust. § 44 ods. 2 v spojení s citovaným ust. 41 ods. 2 písm. d) EP nemožno vykladať tak, že sa vzťahuje aj na prípad, keď exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu, keďže tento nemožno stotožňovať s rozhodnutím rozhodcovských komisií. Súd sa však s takýmto právnym názorom navrhovateľa nestotožnil a naopak vychádzal z toho, že citované ust. § 44 ods. 2 v spojení s citovaným ust. 41 ods. 2 písm. d) EP sa vzťahuje aj na prípad, keď exekučným titulom je rozsudok rozhodcovského súdu a zmier ním schválený. Pri tomto závere okresný súd poukazuje na obsah dôvodovej správy k zákonu č. 102/2011 Z. z., ktorým bolo s účinnosťou od 01.06.2011 novelizované aj ust. § 41 ods. 2 písm. d) EP, kde už je výslovne ako podklad na vykonanie exekúcie uvedený aj vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu: „Rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila v ostatnom období svojím autentickým výkladom aj Národná rada Slovenskej republiky. Avšak vzhľadom na skutočnosť, že v praxi možno vysledovať určité pochybnosti, navrhuje sa výslovne upraviť, že exekučným titulom sú aj vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov a zmiery nimi schválené.“ Okresný súd v ďalšom poukazuje na to, že ak by vychádzal z výkladu produkovaného navrhovateľom ust. § 41 EP v znení účinnom do 31.05.2011, mohla by nastať situácia, že EP by vôbec ako exekučný titul nepoznal vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu, alebo zmier ním schválený, a to z dôvodu, že v citovanom ust. § 41 ods. 1 a 2 EP v znení účinnom do 31.05.2011 sa vykonateľný rozsudok rozhodcovského súdu, alebo zmier ním schválený explicitne neudáva a výslovne rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul nie je uvedený ani v zákone č. 244/2002 Z.z., kde v ust. § 44 ods. 2 je odkaz „Tuzemský rozhodcovský rozsudok, ktorý sa stal právoplatným, je po uplynutí lehoty na plnenie v Slovenskej republike vykonateľný podľa osobitných predpisov“ s odkazom pod čiarou č. 15 na ust. § 41 ods. 2 EP. Súd ďalej poukazuje aj na ust. § 96 ods. 1 zákona Národnej rady SR č. 350/1996 Z. z. o rokovanom poriadku Národnej rady SR v platnom znení, podľa ktorého „Písomné odôvodnenie schválených zmien a doplnkov sa považuje za súčasť návrhu zákona a použije sa pri výklade a uplatňovaní zákona.“ S poukazom na dôvodovú správu k citovanému ust. § 44 EP, táto poníma silu tzv. autentického výkladu, ktorý je z pohľadu metód právneho výkladu v literatúre venujúcej sa metodológii interpretácie a nachádzania práva označovaný nielen metódou interpretačnou, ale dokonca za istých podmienok aj metódou originálnej tvorby práva. Okresný súd preto môže pristúpiť k vydaniu poverenia až vtedy, ak má preukázanú vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku ako exekučného titulu.

Predpokladom vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je podľa okresného súdu súčasne (kumulatívne) splnenie troch základných predpokladov: 1/ nesprávny úradný postup, 2/ vznik škody ako majetkovej či nemajetkovej ujmy, 3/ príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou

možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Nesprávny úradný postup je vymedzený v ustanovení § 9 ods. 1 veta druhá a podľa konkrétnych okolností bolo potrebné v danej veci správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup smeruje.

Podľa okresného súdu je nepochybné, že exekučný súd v namietanom konaní nezistil dôvody brániace vydaniu poverenia ani to, že súd neudelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie v zákonom predpokladanej procesnej lehote 15 dní od doručenia žiadosti.

Okresný súd však nezistil konštatovanie zistených prieťahov oprávneným orgánom (predsedom súdu, revíznou komisiou, rozhodnutím disciplinárneho súdu, z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky či ESLP) a neodôvodnené prieťahy v konaní súd nezistil ani z iných dôvodov.

Exekučný súd po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie postupoval v súlade so svojou povinnosťou preskúmať rozhodcovský rozsudok (exekučný titul) v kontexte vyššie uvedených intencií, pričom navrhovateľ ani súdny exekútor sa pri podaní návrhu na vykonanie exekúcie nezaoberali skutočnosťou, nepreukazovali, či právny vzťah medzi veriteľom a dlžníkom spadá pod režim úpravy ochrany spotrebiteľa, či úver bol alebo nebol poskytnutý za účelom podnikania či podnikateľovi za účelom osobnej spotreby a pod. Touto skutočnosťou sa nezaoberal ani rozhodcovský súd. Za tým účelom exekučný súd musel zistiť daný stav aj vyžiadanim príslušných dokladov preukazujúcich nie len formálnu ale aj materiálnu vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku, pričom nakoniec súd vydal poverenie na vykonanie exekúcie. Okresný súd ďalej konštatoval, že dokonca aj súdny exekútor meškal pravdepodobne z dôvodu veľkého zaťaženia žiadosťami, ktorými následne zaťažil súd, s doručením žiadosti o vyhotovenie poverenia od jej vypracovania o viac ako jeden mesiac. Súd teda ani vlastným zistením nemal preukázané skutočnosti, že by proces exekučného súdu výrazne vybočoval z rozhodovacej praxe, či konanie trvalo takú dobu, že jeho dĺžka preukázateľne spôsobila ujmu na právach navrhovateľa.

Okresný súd rozhodol o trovách konania v zmysle ust. § 142 ods. 1 O. s. p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Odporca ako úspešný účastník si právo na náhradu trov konania neuplatnil a zo spisu mu trovy nevyplývajú, preto okresný súd odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Voči citovanému rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Namíeta, že v konaní došlo k vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené, rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súdom preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa. Ak tak spravil, odňal tým navrhovateľovi právo na konanie pred súdom. Poukazuje na ust. § 15 O. s. p. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Trnave, Nitre a Prešove. Tiež poukazuje na judikatúru Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností, s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí a navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodol vylúčený sudca. Konečné rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Navrhovateľ podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne

rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, čo zakladá porušenie práva navrhovateľa na súdnu ochranu. Navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Navrhovateľ sa nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva navrhovateľa na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Navrhovateľ ďalej namieta, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, čím bolo porušené právo navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Súd ignoroval všetky tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje. V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je ho potrebné ako arbitrárne zrušiť. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Navrhovateľ nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. Pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za to dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Navrhovateľ hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo. Navrhovateľa nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Množstvo dôkazov vzniklo po podaní žaloby, pretože aj po podaní žaloby škoda narastá. Tieto dôkazy nemohol navrhovateľ predložiť, pretože nebol súdom poučený a informovaný.

Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu, súd v rozhodnutí vôbec nevyvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné, napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Namieta tiež, že navrhovateľ predložil ako dôkaz o vzniku škody znalecký posudok č. 1/2014, ktorý vypracoval Znalecký ústav ekonomickej univerzity v Bratislave a z ktorého má za preukázané, že nesprávny úradný postup mal na navrhovateľa negatívny dopad a spôsobil zníženie jeho majetku objektívne a vo výške určenej v posudku. Prvostupňový súd nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým znaleckým posudkom, nakoľko zo znaleckého posudku vyplýva, ktoré náklady boli navrhovateľom vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky. Poukázal na to, že znalecký posudok je vypracovaný dôkladne, a to s ohľadom na množstvo spracovaných podkladov, a preto jeho vypracovanie trvalo viac ako rok.

Zároveň namieta k otázke návrhu na prerušenie konania, že ak bol súdu doručený návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu, bol prvostupňový súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu rozhodnúť.

Na základe uvedených dôvodov žiada, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec okresnému súdu na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal napadnutý rozsudok na základe podaného odvolania v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.

s. p.) napadnutý rozsudok postupom v zmysle ust. § 156 ods. 3 O. s. p. potvrdil v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p.

Rozsudok okresného súdu je vecne správny. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil správny právny záver.

V zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p., odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný.

V tejto súvislosti krajský súd poukazuje, že odvolacie dôvody uvádzané v odvolaní nekorešponujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Navrhovateľ zrejme tým, že podáva hromadné podania, dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov.

Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je však odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ust. § 212 ods. 2 O. s. p. vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliadne odvolací súd len vtedy, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. To znamená, že pokiaľ sa v konaní pred súdom prvého stupňa síce vyskytli vady, ale ktoré nemali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, potom odvolací súd na tieto vady neprihliadne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Odvolacia námietka odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, je zmätočná, keďže v danej veci k takémuto stavu nedošlo.

Rovnako je zmätočná námietka odvolateľa, ktorá sa týka odvolania voči výroku o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, keďže takýto návrh na prerušenie konania síce bol podaný, avšak prvostupňový súd tento návrh zamietol samostatným rozhodnutím, proti ktorému podal odvolateľ samostatné konanie, o ktorom bolo aj rozhodnuté.

Navrhovateľ opakovane namieta postup okresného súdu, ktorým mu mala byť odňatá možnosť konať pred súdom, keď okresný súd napriek jeho neprítomnosti vykonal pojednávanie, neoboznámil ho s vykonanými dôkazmi, neumožnil mu byť oboznámený s obsahom prednesov protistrany, vyjadriť sa k nim, neumožnil mu navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť však o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

Je právom a zároveň povinnosťou účastníka zúčastniť sa nariadeného pojednávania. Pojednávanie môže byť odročené iba z dôležitého dôvodu.

V zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p., súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takéhoto účastníka, prihliadne pritom na obsah spisu a doposiaľ vykonané dôkazy.

Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Predvolanie na nariadený termín pojednávania spolu s vyjadrením odporcu bolo navrhovateľovi, ako aj jeho právnomu zástupcovi doručené včas, viac ako 5 dní pred termínom pojednávania. Dôvody uvedené navrhovateľom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania. Tieto spočívali v námietke, že navrhovateľovi nebolo doručené rozhodnutie krajského súdu o nevyhlúčení sudcov Okresného súdu Žilina, a trvá na tom, aby mu bolo toto rozhodnutie odvolacieho súdu doručené, nakoľko nedoručenie spomínaného rozhodnutia tvorí prekážku v konaní. Dôvody odvolateľa sú zmätočné z toho dôvodu, že predmetné uznesenie odvolacieho súdu o nevyhlúčení zákonného sudcu mu bolo doručené 11.12.2014.

Väčšina procesných oprávnení a povinností účastníka v občianskom súdnom konaní sa realizuje na pojednávaní. Svoje oprávnenia môže účastník realizovať za predpokladu, že sa pojednávania zúčastní. Za odňatie možnosti konať pred súdom ako odvolací dôvod možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka. Navrhovateľ a jeho právny zástupca sa pojednávania nezúčastnili z vlastného rozhodnutia. Tým si sami zmarili možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj v zmysle ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Okresný súd postupoval správne, keď na základe vykonaného dokazovania vec prejednal a rozhodol v prítomnosti navrhovateľa.

Dôvodné nie sú ani tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní vyplýva, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Žilina sp. zn. 20Er/587/2010, ktorého dôkazu sa dovoľával samotný navrhovateľ.

Tvrdenie odvolateľa, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, je zmätočné, keďže v danej veci k takémuto stavu nedošlo.

Podstatná časť odvolacích námietok navrhovateľa je založená na tvrdení, že vo veci nerozhodoval nestranný sudca. Krajský súd v Žiline, ako súd nadriadený, rozhodol uznesením č. k. 7NcC/131/2013-18 zo dňa 14.02.2013, že zákonný sudca Okresného súdu Žilina JUDr. Vladimír Kozáčik nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Od vydania tohto rozhodnutia, v ktorom krajský súd podrobne uviedol dôvody, pre ktoré zákonného sudcu možno považovať za nestranného zo subjektívneho aj objektívneho hľadiska, nedošlo k žiadnym novým skutočnostiam, majúcim vplyv na nestrannosť zákonného sudcu.

Odvolacie námietky navrhovateľa sa nedotýkajú hmotnoprávných dôvodov, pre ktoré okresný súd žalobu zamietol.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O. s. p.). Navrhovateľ v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovanie „nesprávny postup spočíva v niekoľkých skutočnostiach, konajúci súd sa musí vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu“, ktoré sú len opakovaním žalobného návrhu, a to bez relevantnej reakcie na konkrétne nosné dôvody meritórneho rozhodnutia, ktoré sa s vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu vysporiadalo vo vecnej rovine.

Odvolací súd nemôže v sporovom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, respektíve preskúmať rozhodnutie na základe iných než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Zároveň však platí aj úsudok, že nie je prípustné konfrontovať prvostupňový súd so závermi, ktoré v konaní nevyslovil. Z tohto pohľadu odvolacia námietka, spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd preto nemá právny dôvod,

respektíve možnosť zaoberať sa touto námietkou, nakoľko nemá podklad v napadnutom rozhodnutí. Takéto tvrdenie okresný súd neurobil a ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov. Pokiaľ navrhovateľ nadväzne v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, ide z dôvodu absencie bližšej konkretizácie, o ktoré časové úseky sa má jednať, o námietku, ktorú nemožno skúmať. Rovnako odvolacia námietka, spočívajúca v tvrdení, že súd zamietol žalobný návrh v časti náhrady škody z dôvodu jej nedôvodnosti, a to aj k nemajetkovej ujme, nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd tiež námietku, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Naopak, okresný súd dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, výsledky vykonaného dokazovania, riadne citoval právne predpisy, ktoré na prejednávany prípad aplikoval a z nich vyvodil svoje právne závery, ktoré riadne vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil z akých úvah vychádzal. Jeho rozhodnutie tak nemožno považovať za svojvoľné, naopak, rozsudok vyčerpávajúcim spôsobom zodpovedal všetky právne relevantné otázky, ktoré súviseli s uplatneným nárokom. Pri výklade aplikácie právnych predpisov sa prvostupňový súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel ani podstatu, a preto rozhodnutie odvolací súd považoval za ústavne konformné. Je výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k žiadnemu z vecných argumentov, na ktorých okresný súd založil svoje meritorne zamietajúce rozhodnutie, nepredložil relevantnú, respektíve akúkoľvek protiargumentáciu. Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Krajský súd preto rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil, vrátane odvolaním nenapadnutého, závislého výroku o trovách prvostupňového konania, ktorý taktiež vykazuje vecnú správnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. Odporca bol v odvolacom konaní úspešný, trovy konania si však neuplatnil a z obsahu spisu mu vznik trov odvolacieho konania nevyplýva, preto odvolací súd odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Žiline pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok prípustný nie je.